

To my Dutch and Belgian readers!

One of the challenges of writing a series is that once the first book is out in the world, all the subsequent novels are written under the weight of reader expectations. After finishing my debut series, I was desperate to get back to the creative space of writing for myself. I wanted to immerse myself in a story that satisfied me as a reader rather than a writer, and the idea for Lara's story had been lurking in the back of my mind for many years. She became my avatar in my own imagined adventure where I cared more about satisfying my own desires than I did about all the rules for structure, character development, and world-building. Doing so allowed me to remember the joy of storytelling, which is why I became an author in the first place.

When it came time to write *The Traitor Queen*, there was a part of me that wanted to fall back into old habits and allow criticisms and feedback to take the reins, but my desire to recreate the same writing experience that I had for *The Bridge Kingdom* persevered. *The Traitor Queen* was very much an adventure for me to write, and I laughed, loved, and cried alongside Lara as though I was her.

It is very much my hope that my readers are also able to become her, and that you will blink away the Sand of the Red Desert and taste the Salt of the Tempest Seas as you journey through the world I've created.

Lots of love

A handwritten signature in dark ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke. Below the signature is a large, simple circle drawn with a single continuous line.

Danielle L. Jensen bij Boekerij:

De *Koninkrijk*-serie:
Het koninkrijk der bruggen
De koningin van verraad

Danielle L. Jensen

DE
KONINGIN
VAN VERRAAD

Als alles wat Lara liefheeft wordt bedreigd,
moet ze beslissen voor wie - en wat - ze vecht

Deel 2 van de *Koninkrijk*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-225-9588-6

ISBN 978-94-023-2079-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Traitor Queen*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam / Shutterstock

Illustratie binnenkant omslag: © Sasha Lee Coleman

Illustraties binnenwerk: © Richard Anderson

Kaart op p. 7: © Damien Mammoliti

Zetwerk: Pier Post

© 2020 by Danielle L. Jensen

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn allerliefste vriendin en vertrouweling,
Elise Kova

1 AREN

Hij had dertien dagen lang een blinddoek om gehad. En boeien, en af en toe zelfs een doek voor zijn mond. Maar ondanks het onophoudelijke branderige gevoel van het touw dat het vel van zijn polsen stroopte en de smerige smaak van de lap die in zijn mond was gepropt, was het toch vooral de oneindige schaduw onder de blinddoek die Aren, de voormalige koning van Ithicana, tot het randje van waanzin dreef.

Pijn was een oude bekende van hem en lichamenlijk ongemak bijna een manier van leven, maar het feit dat hij veroordeeld was tot slechts de beelden die zijn eigen geest opriep was de allerergst denkbare marteling. Want ondanks zijn diepste wens dat het anders was, wilde zijn geest hem namelijk alleen visioenen van háár laten zien.

Lara.

Zijn vrouw.

De koningin die Ithicana had verraden.

Aren had veel belangrijkere dingen aan zijn hoofd, met als urgentste de vraag hoe hij in vredesnaam uit de greep van de Maridrianen kon ontsnappen. Toch verdwenen de praktische kanten van die dringende noodzaak naar de achtergrond en nam hij in plaats daarvan elk moment met háár door, in een vergeefse poging waarheid van leugen te onderscheiden, werkelijkheid van toneelspel. Wat hij daarmee hoopte te bereiken, wist hij niet. Wat deed het er nog toe of ook maar iets oprecht was geweest nu de brug verloren was, zijn mensen dood of stervende waren en zijn koninkrijk elk moment kon worden verslagen? En dat allemaal omdat hij vertrouwen had gehad in – en verliefd was geworden op – zijn vijand.

Ik hou van je. Haar stem en gezicht overheersten zijn gedachten, haar honingblonde haren verward, haar azuurblauwe ogen vol glinsterende tranen, die zich een weg baanden door de modder op haar wangen.

Waarheid of leugen?

Aren wist niet zeker welk antwoord balsem voor zijn wond zou zijn en welk antwoord de wond weer zou openrijten. Een verstandig man zou de kwestie laten rusten, maar God wist dat hij geen aanspraak kon maken op die specifieke eigenschap, dus cirkelden zijn gedachten eindeloos rond en werd hij verteerd door de herinnering aan haar gezicht, haar stem en haar aanraking terwijl de Maridrianen hem schoppend en vechtend wegsleurden uit zijn gevallen koninkrijk. Toen hij niet langer op zee was, maar zich onder de warme Maridriaanse lucht bevond, werd zijn wens vervuld. De blinddoek werd weggehaald.

Wensen waren de dromen van dwazen.

2 LARA

Lara had niet geweten dat Eranahl een kerker had.

Er was echter geen ander woord te bedenken voor de donkere cel die in de grotten onder de eilandstad was gebouwd. De muren waren bedekt met glibberige schimmel en het rook er muf. Er zat zelfs geen speldenpuntje roest op de stalen tralies, want dit was Ithicana, waar zelfs dingen die zelden werden gebruikt goed werden onderhouden.

Lara lag op haar rug op het smalle bed. De dunne deken die ze had gekregen slaagde er niet in om de vochtige kou te verdrijven en haar maag was verkrampd van de honger, want ze moest het doen met dezelfde gerantsoeneerde porties als alle andere aanwezigen op het eiland.

Het was heel anders verlopen dan ze had gehoopt.

Ze had verwacht dat ze Ahnna met haar vechtkunsten in de vergaderzaal had overtuigd van haar plan om Aren uit de greep van haar vader te bevrijden, maar het enige wat ze ermee had bereikt was dat ze in de

boeien was geslagen, door de straten van de stad was gesleurd en in deze cel was gegooid. De mensen die haar eten en vers water kwamen brengen, weigerden met haar te praten en negeerden haar smeekbedes om Ahnna te mogen spreken.

En elk dag die verstreek was een extra dag dat Aren gevangen zat in Maridrina, onderworpen aan God mocht weten wat voor behandeling.

Als hij tenminste nog leefde.

Bij die gedachte wilde ze zich het liefst zo klein mogelijk maken. Wilde ze krijzen van pure frustratie. Wilde ze ontsnappen om dan zélf maar te proberen Aren te redden.

Maar ze wist dat het dwaas zou zijn.

Ze had Ithicana nodig.

Kon ze de Ithicanen er maar van doordringen dat ze haar ook nodig hadden.

3 AREN

‘Goedemorgen, Majesteit,’ zei een stem, terwijl de blinddoek voor Arens gezicht werd weggehaald.

Aren knipperde snel met zijn ogen en er stroomden tranen over zijn wangen, vanwege de gloeiend hete zon die recht in zijn gezicht scheen en hem net zo verblindde als de bezwete lap had gedaan. Langzaam maar zeker loste het felle witte waas op en werd er een keurig onderhouden rozentuin zichtbaar. Een tafel. En een man met zilvergrijs haar, een zongebruinde huid en ogen met de kleur van de Stormzee.

De koning van Maridrina.

Lara’s vader.

Zijn vijand.

Aren dook over de tafel, zonder zich er iets van aan te trekken dat hij ongewapend was en dat zijn polsen aan elkaar zaten gebonden. Hij wist alleen dat hij deze man, die alles had vernietigd wat hem lief was, pijn wilde doen.

Toen zijn vingers maar een paar centimeter van zijn doelwit waren verwijderd, voelde Aren dat hij met een ruk werd teruggetrokken naar zijn stoel. Een ketting om zijn middel hield hem op zijn plek, als een hond aan een paal.

‘Kom, kom. Laten we het beschaafd houden.’

‘Val dood.’

De Maridriaanse koning trok minachtend zijn bovenlip op, alsof Aren had gebluft in plaats van gesproken. ‘Je bent net zoals je koninkrijk ooit was, Majesteit. Ongeciviliseerd.’

Wás.

De spottende grijns maakte plaats voor een glimlach. ‘Inderdaad, Majesteit. Wás. Ik ben namelijk bang dat Ithicana niet langer bestaat en dat je titel iets is waarop je niet langer aanspraak kunt maken.’ Hij leunde achterover in zijn stoel. ‘Hoe zullen we je dan eens noemen? Meester Kertell? Of Aren? Misschien is een zekere familiariteit wel toepasselijk, aangezien we min of meer familie van elkaar zijn.’

‘Het kan me geen zak schelen hoe je me noemt, Silas. En wat je andere opmerking betreft: de brug is niet Ithicana. Ik ben niet Ithicana. Mijn –’
– volk is Ithicana,’ vulde Silas met een vrolijk lichtje in zijn ogen aan. ‘Mooi gezegd, jochie. En misschien schuilt er enige waarheid in. Ithicana bestaat inderdaad... zolang Eranahl bestaat.’

Arens buik verkrampte toen hij de naam van zijn stad uit de mond van zijn vijand hoorde komen, zowel ongewoon als ongewenst.

‘Dat heb je goed geheimgehouden.’ Koning Silas Veliant schudde zijn hoofd. ‘Maar nu is het niet langer een geheim.’

‘Als je me wilt gebruiken om over de overgave van Eranahl te onderhandelen, is dat tijdverspilling.’

‘Ik verspil geen tijd. En ik onderhandel evenmin.’ Silas wreef over zijn kin. ‘Bijna al jouw onderdanen bij elkaar op één eiland, zonder voorraden en zonder hoop op redding. Hoelang zullen ze dat volhouden? Hoelang zal het duren voordat Eranahl niet langer een fort is, maar een graftombe? Nee, Aren. Ik heb jou echt niet nodig om de verwoesting van Ithicana af te ronden.’

Zo ver zou het niet komen. Degene die de leiding had in Eranahl zou

de burgers van Ithicana van het eiland wegsмоккelen, onzichtbaar in de stormen. Naar het noorden en het zuiden. Verspreid op de wind.

Maar wel levend.

En zolang zij leefden... ‘Als ik echt zo nutteloos ben, waarom zit ik hier dan?’

Silas vouwde zwiјgend zijn handen. Arens hart begon gejaagd te kloppen en bonsde tegen zijn borst, elke kloп harder dan de vorige.

‘Waar is Lara?’

Een onverwachte vraag, want Aren had verwacht dat ze hiér was. Terug in Maridrina. Terug bij haar vader. Dat dit niet zo bleek te zijn... Dat haar vader niet wist waar ze was...

Ik hou van je.

Aren schudde heftig zijn hoofd en er droop een zweetdruppel over zijn wang. Ze had een dolk in zijn rug gestoken, ze had vanaf het begin tegen hem gelogen. Niets van wat ze had gezegd, deed er nu nog toe. ‘Ik zou het niet weten.’

‘Leeft ze nog?’

Zijn huid kriebelde onbehaaglijk toen Lara’s stem door zijn gedachten echode. *Ik dacht dat ik alle exemplaren had vernietigd. Dit is... dit is een vergissing.* De tranen in haar ogen hadden gefonkeld als edelstenen. ‘Jij weet net zo veel als ik.’

‘Heb je haar laten gaan? Of is ze ontsnapt?’

Doe het alsjeblieft niet. Ik kan vechten. Ik kan je helpen. Ik kan –

‘Een verrader laten gaan is een onverstandige keuze.’ Toch was het de keuze die hij had gemaakt. Waarom? Waarom had hij haar niet gedood toen hij daar de kans voor kreeg?

De andere man nam hem met een schuin hoofd op. Toen stak hij een hand in de zak van zijn glanzende witte jas en haalde er een haveloos, vlekkerig vodge paper uit, waarvan de vergulde rand was weggesleten. ‘Dit is op jouw lichaam aangetroffen toen je werd gefouilleerd. Een erg interessant document.’

Silas spreidde het uit op de tafel. Door de watervlekken en bloeddruppels was Arens handschrift bijna onleesbaar. ‘Aan de ene zijde verraadt ze mij. En aan de andere’ – hij draaide het briefje om – ‘verraadt ze

jou. Een raadsel. Ik moet eerlijk zeggen dat we niet goed wisten wat we ervan moesten denken, zeker in combinatie met jouw bezoek aan mijn prachtige stad. Vertel me eens waar Lara's loyaliteit volgens jou ligt.'

Arens hemd plakte aan zijn rug en de stank van zweet vulde zijn neus. 'Gezien onze huidige omstandigheden lijkt het antwoord me wel duidelijk.'

'Oppervlakkig gezien misschien wel.' De vingers van de Maridriaanse koning streken over het noodlottige stukje papier. 'Mag ik vragen wie Marylyn heeft gedood?'

'Dat heb ik gedaan.' De leugen rolde al over Arens lippen voordat hij zich kon afvragen waarom hij het nodig vond om te liegen.

'Nee,' zei Silas peinzend. 'Nee, dat geloof ik niet.'

'Je gelooft maar wat je wilt. Mij maakt het niet uit.'

Lara's vader vouwde het briefje op en boog zich naar Aren toe om het in de hals van zijn hemd te stoppen. 'Ik ga je een verhaaltje vertellen. Een verhaaltje over een meisje dat met haar geliefde zussen in de woestijn opgroeide. Een meisje dat er niet voor koos haar eigen leven te redden, maar het juist op het spel zette om de levens van de anderen te redden, omdat ze had gehoord dat haar eigen vader van plan was haar en tien van haar zussen te doden. Ze koos er niet voor om naar een veilige toekomst te vluchten, maar veroordeelde zichzelf tot een duister lot. En dat allemaal om de anderen te redden.'

'Dat verhaal ken ik.' Hij had er stukjes van gehoord. Van Lara. En van de zus die ze had vermoord.

'Je hebt er misschien over gehoord, ja. Maar heb je het ook begrepen? Want uit elk goed verhaal valt iets te leren.'

'Ik ben heel benieuwd.' Aren hief zijn vastgebonden polsen op. 'Ik zal geboeid luisteren.'

Silas grinnikte en vroeg toen: 'Als dat meisje zo vreselijk vastberaden was om het leven van haar zussen te beschermen, waarom zou ze een van hen dan van dat leven beroven?'

'Marylyn bedreigde de anderen.'

'De anderen waren er niet bij. Ze had tijd genoeg. Maar in plaats van daar gebruik van te maken, brak ze de nek van haar zus. En dat, Aren,

duidt er volgens mij op dat iets waaraan ze erg veel waarde hechtte op dat moment veel meer gevaar liep.’

Er schoten een paar beelden door Arens hoofd. Lara’s gezicht toen ze hem geknield zag zitten, met het mes van haar zus tegen zijn keel gedrukt. Haar ogen die de kamer doorzochten, niet om te vluchten, maar om een uitweg uit een onmogelijke situatie te zoeken. Er was maar één keus geweest: zijn leven of dat van Marylyn.

Silas Veliant leunde op de tafel en leek zich er ogenschijnlijk niets van aan te trekken dat hij zich binnen het bereik van Arens handen bevond. ‘Ik heb mijn dochter een belofte gedaan, “Uwe Majesteit”.’ De spot droop van zijn stem. ‘Ik heb haar beloofd dat ik haar op een gruwelijke manier zou laten doden als ze me verraadde. En ik kom mijn beloftes altijd na.’

Maridriaans bastaardblauw. Dat was de kleur van de ogen van de man. En van die van Lara. Maar in tegenstelling tot de hare, die emotie en leven uitstraalden, deden die van haar vader eerder denken aan die van een slang. Kil. Gevoelloos. Wreed. ‘Ze heeft je niet verraden. Je hebt gekregen wat je wilde.’

Een traag lachje ontblootte tanden die te veel tabak hadden gezien. ‘Zelfs nu, na alles wat ze Ithicana heeft gekost, lieg je nog voor haar. Je houdt van haar.’

Dat was gelogen. Lara had Ithicana de brug gekost, de inwoners hun leven en Aren zijn troon. Hij haatte haar. ‘Ze laat me volkomen koud.’

Silas prevelde grinnikend: ‘Dat zullen we nog wel eens zien. Het staat vast dat ze weet dat ik jou hier heb. En het staat ook vast dat ze je zal komen halen. Zodra ze zich hier laat zien, hak ik haar in mootjes.’

‘Ik geef je het zwaard wel aan.’

Zijn gegrinnik veranderde in een akelig, kwaadaardig lachje. ‘We zullen eens zien of je er nog zo over denkt wanneer je vrouw me op haar knieën smeekt jouw leven te sparen. Of wanneer ze begint te krijsen om dat van haar.’

De koning van Maridrina stond zonder verder iets te zeggen op, en liet de vastgeketende Aren alleen achter in de tuin. En hoewel Aren er dagenlang naar had gehunkerd om te kunnen zien en zo het visioen van haar gezicht te verdrijven, deed hij nu zijn ogen juist dicht om het beeld op te roepen. *Vlucht, Lara. En kijk nooit meer achterom.*

4 LARA

Het geluid van voetstappen drong binnen in haar droom. Lara vloog met een ruk overeind en knipperde wazig in het donker. Hoeveel dagen zat ze hier nu al? Zonder de zon was de dagelijkse komst van haar ene maaltijd de enige manier om het bij te houden. Zes? Zeven? Ze schudde haar hoofd om het waas te verjagen en focuste zich op het licht dat de voetstappen begeleidde.

De prinses van Ithicana, de commandant van het eiland Zuidwacht en Arens tweelingzus, verscheen voor de deur van haar cel. Ahnna nam haar van top tot teen op. ‘Je ziet er beroerd uit.’

‘Ik verwachtte geen bezoek.’

Lara was trouwens niet de enige die er gehavend uitzag. Ahnna had de kenmerkende tuniek, broek en laarzen aan die bijna iedereen in Ithicana droeg, en haar donkere haar was in een paardenstaart achter op haar hoofd gebonden. Maar ze had kringen onder haar ogen en haar mond was vertrokken in een rechte streep van vermoeidheid. De wond

die ze tijdens het gevecht tegen de Maridriaanse indringers had opgelopen, was nog altijd een knalrode streep die zich van haar voorhoofd naar het jukbeen uitstreekte. Lara zag dat Ahnna het litteken even aanraakte, alsof ze zichzelf eraan wilde herinneren dat het er nog steeds zat.

Hoewel ze er bijna niet over durfde te beginnen, vroeg Lara: 'Is er nieuws over Aren?'

Ahnna schudde haar hoofd. 'Er hangt al bijna een week een flinke storm boven het eiland, dus we zijn afgesneden van de buitenwereld.'

'Waarom ben je dan hier?'

Ahnna klemde haar handen om de tralies van de cel en leunde ertegenaan. 'De hele stad eist dat ik je executeer. Weet je wat we in Ithicana met verraders doen?' Ze wachtte Lara's antwoord niet af. 'We hangen hen tot aan hun heupen in zee en gooien aas in het water. Als je geluk hebt, komt er een grote die de klus snel klaart, maar zo gaat het meestal niet.'

Lara staaarde de prinses aan. 'Ben je van plan hun verzoek in te willigen?'

Ahnna zweeg even, maar antwoordde toen: 'Ik ga je de kans geven om me te overtuigen. Waarschijnlijk kun je het beste met de waarheid beginnen.'

De waarheid.

Aren was de enige aan wie ze die ooit had toevertrouwd, maar zelfs bij hem had ze heel veel achtergehouden. Dat zou ze nu niet doen.

Ahnna luisterde zonder iets te zeggen naar Lara's relaas. Ze vertelde haar dat ze met haar zussen naar de woning in de Rode Woestijn was gebracht. Dat ze onder Serin de Ekster een loodzware training hadden ondergaan. Dat ze waren gehersenspoeld tot ze geloofden dat Ithicana de slechterik was en dat ze geen van allen ooit hadden vermoed dat hun vader het echte kwaad was. Dat ze tijdens het laatste etentje het leven van haar zussen had gered door zichzelf op te offeren. Ook vertelde ze wat er daarna allemaal was gebeurd, zonder ook maar één detail weg te laten.

Tegen de tijd dat ze klaar was, zat Ahnna op de grond, met haar ellebogen op haar knieën. 'Aren heeft Jor verteld dat je bent ontsnapt. Toen ik dat hoorde, wist ik meteen dat hij je had laten gaan. Stomme sentimentele sukkel.'

'Hij zei dat hij me zou doden als ik ooit terugkwam.'

‘En toch zit je nu hier.’ Ahnna tastte met een afwezige blik in haar ogen naar de wond in haar gezicht. Toen focuste ze zich op Lara. ‘Je zei dat je een plan had. Een manier om Aren vrij te krijgen.’

Er weldde een triomfantelijk gevoel in Lara op, maar ze hield haar gezicht in de plooi. ‘Om Aren vrij te krijgen, maar ook om Ithicana te bevrijden van mijn vader.’

Ahnna keek haar onderzoekend aan. ‘Hoe dan? De Maridrianen hebben al onze garnizoenen gevangengenomen, inclusief die van Noord- en Zuidwacht. Hun soldaten worden nu beschermd door de verdedigingswerktuigen die wij hebben opgesteld, en we hebben niet genoeg mankracht om erdoorheen te komen. En neem maar gerust van me aan dat we het wel hebben geprobeerd. Zo hebben ze Aren ook te pakken gekregen.’

‘Jullie hebben dus bondgenoten nodig.’

Ahnna wendde snuivend haar gezicht af. ‘Je klinkt net als Aren. Die manier van denken is precies de reden dat we ons nu in deze situatie bevinden.’

‘Laat me even uitpraten.’ Lara stond op en ijsbeerde door haar cel. ‘Nadat ik uit Ithicana was ontkomen ben ik naar Harendell gegaan. Ze waren er daar niet blij mee dat Maridrina de brug in handen had, want mijn vaders bondgenootschap met de Amaridaanse koningin betekent dat Amarid bij Noordwacht en op de brug een voorkeursbehandeling krijgt. Harendell verliest bakken met geld en je weet hoe ze daarover denken.’

Ahnna knikte.

‘De Harendellers willen niet dat Maridrina de macht over de brug heeft, maar ze willen de brug zelf ook niet. Als we naar hun koning stappen, kunnen we hem volgens mij wel overhalen om Ithicana bij te staan in deze strijd.’

‘Hij zal zijn krijgsvloot echt niet op het spel zetten omdat wij hem dat vriendelijk vragen, Lara. Harendell mag dan verlies draaien met hun handel, maar als ze meevechten zullen ze veel meer kwijtraken.’

‘Wel als jij hem aan zijn woord houdt.’ Lara pakte de tralies van haar cel vast en staarde Ahnna aan. ‘Het bondgenootschap van het Vijftienjarig Verdrag met Maridrina mag dan verbroken zijn, maar dat met Harendell geldt nog steeds. Tenminste, als...’

‘Als ik met hun kroonprins trouw.’

Lara klemde haar handen wat strakker om de tralies en knikte. ‘Ja.’

Ahnna draaide zich in een vloeiende beweging om, stak de gang over en leunde met haar hoofd tegen de celdeur ertegenover. Na een lange stilte zei ze: ‘Ik ben nog nooit buiten Ithicana geweest. Niet één keer.’

Dat gold voor de meeste Ithicanen, behalve een enkeling die als spion was getraind, maar voor iemand met Ahnna’s status kwam dit nieuwtje toch als een verrassing.

‘Zodra mijn moeder het goed vond, ging Aren er als een pijl uit een boog vandoor. Naar het noorden, naar het zuiden, hij ging overal naartoe. Er waren zelfs jaren dat hij het grootste deel van zijn tijd leek door te brengen met doen alsof hij iemand anders in een ander koninkrijk was, in plaats van mijn broer hier in Ithicana.’ Ahnna zweeg even. ‘Ik heb dat nooit begrepen. Ik heb nooit begrepen waarom hij liever ergens anders was dan hier.’

‘Omdat hij wist dat er een tijd zou komen dat hij niet meer weg mocht,’ antwoordde Lara zacht. ‘Zoals jij wist dat er een tijd zou komen dat je hier niet meer mocht terugkeren.’

Ahnna’s schouders schokten en Lara hoorde de andere vrouw horend ademen. Toen draaide ze zich om. Ze stak een hand in haar zak en haalde er een sleutel uit, die ze in het slot van Lara’s cel stak. ‘Hoe luidt de rest van het plan?’

5 AREN

Hij had er niet lang voor nodig om erachter te komen dat ze hem vasthielden in de privéleugel van het paleis in Vencia, een plek die was gereserveerd voor de koning van Maridrina, zijn echtgenotes en zijn talrijke nageslacht. Waaróm hij hier werd vastgehouden, in plaats van in een cel in een van de vele gevangnissen van Maridrina, was minder duidelijk.

Waarschijnlijk omdat Silas zich dan gemakkelijker kon verkneukelen, dacht Aren.

Hoewel hij veel tijd in Maridrina had doorgebracht, was hij nooit in het paleis geweest. De informatie die zo'n bezoek had kunnen opleveren zou niet in verhouding hebben gestaan tot het gevaar dat het testen van Silas' beveiliging met zich meebracht. Met name bij iemand die zo belangrijk was als Aren. De enige Ithicaanse spion die er ooit in was geslaagd er binnen te dringen, was zijn eigen oma. Nana had zich laten rekruteren voor de harem van de vorige koning en had er een jaar

gewoond. Daarna had ze haar eigen dood in scène gezet om te kunnen ontsnappen. En dat was inmiddels vijftig jaar geleden.

Aren vervloekte nu zijn gebrek aan kennis over het paleis, omdat hij daardoor enorm in het nadeel was wanneer hij wilde proberen uit te breken.

De binnenste verdedigingsmuur was tien meter hoog, met wachthuises op alle vier de hoeken. Boven op de muur patrouilleerden soldaten. Er was maar één toegangspoort, die altijd dicht was en werd bewaakt, zowel aan de binnenkant als aan de buitenkant. Binnen deze muur stonden twee gebogen gebouwen, met daartussen de toren met het bronzen dak dat tot mijlenver in de omtrek te zien was. Te midden van dat alles bevonden zich de tuinen. Een aantal vrouwelijke bedienden verzorgden elke dag de gazons, hagen en bloemen. Anderen hielden de stenen paden schoon en verwijderden de door de stormen aangevoerde bladeren en takken uit de fonteinen. Hun harde werk moest garanderen dat Silas en zijn vrouwen ongestoord van de tuinen konden genieten.

De harem telde vijftig vrouwen, die op de kalme momenten tussen de stormen naar buiten kwamen, allemaal gehuld in prachtige zijden gewaden, met fonkelende edelstenen om hun vingers en in hun oren. Sommigen waren iets ouder, maar de meesten waren jong genoeg om Silas' dochters te kunnen zijn, iets wat Aren afschuwelijk vond. Het was hem verboden met hen te praten, maar de vrouwen bleven uit zichzelf zo ver bij de stenen tafel waaraan hij zat vastgeketend vandaan dat hij daar sowieso nooit de kans voor kreeg.

En dan waren er nog de kinderen.

Hij had er zestien geteld, allemaal jonger dan tien, en hoewel ze niet allemaal de kleur ogen van hun vader hadden geërfd, waren er verschillende bij die wél zijn ogen hadden. Als een van hen hem met Lara's azuurblauwe ogen aanstaarde had Aren het gevoel alsof hij een stomp in zijn maag kreeg.

Waar was ze?

Waar was ze naartoe gegaan?

Leefde ze eigenlijk nog?

En het allerergst van alles was de vraag of ze in Silas' val zou trappen

en hem zou komen halen. Nee, natuurlijk niet, hield hij zichzelf in gedachten voor. Ze geeft geen moer om je. Het was allemaal gelogen.

Maar als het allemaal gelogen was, waarom maakte Silas dan jacht op haar?

Als ze hem alles had gegeven wat zijn hart begeerde, waarom wilde hij haar dan dood hebben?

De gedachten dreven Aren tot waanzin, en omdat hij vastgeketend aan een bank in de tuinen zat, was er niets wat hem afleidde, niets om de inwendige onrust te doven die sterker werd met elke dag die verstreek.

Er galmde een vrouwelijke gil door de lucht, die Aren met een ruk uit zijn gepeins haalde. Het gegil hield aan en Aren zag dat de echtgenotes die zich in de tuinen bevonden naar binnen vluchtten, gevolgd door de bedienden die de kinderen meenamen.

Het gegil kwam dichterbij. De bewakers deden de poort open en er werd een oude, in een kap weggedoken man zichtbaar, die tussen de gebouwen door naar Aren toe kwam.

De Ekster.

‘Wat fijn om u weer te zien, Majesteit.’ Serin maakte een lichte buiging. Toen grimaste hij. ‘Neem me niet kwalijk, ik word vergeetachtig op mijn oude dag. Je bent geen koning meer, dus we kunnen elkaar wel bij de voornaam aanspreken. Of niet soms, Aren?’

Aren zei niets. Het gedrag van de spionnenleider vormde een scherpe tegenstelling tot het gegil dat vlak buiten de open poort klonk. Er rolden dikke druppels zweet over zijn rug en zijn hartslag roffelde in zijn oren.

‘Je hebt bezoek,’ merkte Serin op. Hij gebaarde met een hand naar de bewakers.

Onder de poort naar het binnenplein verschenen twee soldaten, die een wurmende gedaante tussen hen meesleurden. Aren wilde opstaan, maar zijn ketens trokken hem terug naar de bank.

De vrouw droeg een jurk in Maridriaanse stijl, maar haar gezicht zat verborgen onder een zak. Haar kleren zat vol met bloedvlekken en bij elke poging om zich uit de greep van de soldaten los te rukken spetterden er druppeltjes op de lichtgekleurde tegels.